

Arrest

nr. 172 210 van 20 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. Lips, en van attaché G.HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen in 2006 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 12 juli 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 12 juni 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 13 juli 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 14 juli 2016 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

*U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Edo-origine. U verklaart geboren te zijn in Benin City, waar u ook tot uw vertrek uit het land heeft gewoond. U verblijft sinds juni 2004 in Europa. In eerste instantie vroeg u asiel aan in Frankrijk om daarna, sinds augustus 2011, permanent in België te verblijven. Op 08 april 2016 besloot u een **eerste keer asiel aan te vragen** in België vanuit het gesloten centrum van Steenokkerzeel nadat u op 13 maart 2016 werd gearresteerd bij een identiteitscontrole. U verklaart hierbij bij een terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen vermoord te worden door uw oom omwille van de eigendommen van uw vader. Op 25 mei 2016 werd echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal. Er werd geen geloof gehecht aan uw leefomstandigheden in Nigeria, noch aan uw verklaringen nog enige vrees te moeten koesteren vanwege uw oom.*

*U keerde niet terug naar uw land van herkomst en op 12 juli 2016 diende u **een tweede asielaanvraag** in. U steunt bij deze asielaanvraag op dezelfde elementen zoals aangehaald bij uw eerste asielaanvraag. Aan uw tweede asielaanvraag voegt u het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 22 maart 2016 (646/10 M.G. vs. Turkije) toe. Dit om aan te tonen dat de problemen waarmee u te kampen had wel degelijk kunnen beschouwd worden als motieven zoals voorzien in de Conventie van Genève. U voegt eveneens een rapport toe van Amnesty International 'Nigeria, unheard voices violence against women in the family' (dd31.05.2005) om aan te tonen dat u geen bescherming zou kunnen genieten van de nationale autoriteiten bij een terugkeer naar Nigeria. Uw advocaat bezorgt het Commissariaat-generaal eveneens een begeleidend schrijven (dd 28.06.2016) waarin hij uw bij uw tweede asielaanvraag ingeroepen elementen verder verduidelijkt.*

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. U slaagde er niet in enige vrees ten opzichte van uw land van herkomst aannemelijk te maken aangezien u geen duidelijkheid kon verschaffen over uw leefomstandigheden in Nigeria, u niet kon aantonen nog enige problemen te zullen kennen met uw oom bij een terugkeer naar Nigeria en omwille van uw uiterst laattijdige asielaanvraag. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Er mag derhalve van u worden verwacht dat u nieuwe elementen en/of feiten aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is, en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu komt het Commissariaat-Generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. U brengt geen enkel element aan die een nieuw licht zou kunnen werpen op de door u aangehaalde motieven. In onderhavige asielaanvraag legt u geen bijkomende verklaringen af en brengt u evenmin enige nieuwe documenten of bewijsstukken aan die betrekking hebben op uw persoonlijke situatie. U beperkt zich louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden reeds heeft uiteengezet.

De documenten neergelegd door uw advocaat houden enkel een verwijzing in naar algemene informatie. Dit is echter niet afdoende om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op uw persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. De aangevoerde vrees voor vervolging dient in concreto aangetoond te worden, hierbij blijft u echter in gebreke. Waar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat verregaande mishandeling wel degelijk valt onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken omwille van een dergelijke mishandeling uw land van herkomst te hebben verlaten. Een loutere verwijzing naar bovenstaand arrest volstaat dan ook allerminst om uw leefomstandigheden in Nigeria in een nieuw daglicht te stellen. Ook wat betreft het door u neergelegde rapport van Amnesty International dat handelt over de gevolgen van familiaal geweld kan er op gewezen worden dat uit uw verklaringen allerminst bleek dat u bij een terugkeer nog enige problemen zou kennen met uw oom. Zodoende zijn ook de elementen die in dit rapport worden aangehaald evenmin van u op toepassing.

Er kan daarnaast opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt duidelijk blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria, waar u, die beweert heel uw leven in Benin te hebben gewoond, van afkomstig bent, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Op 12 juli 2016 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen schending van het artikel 3 EVRM werd aangetoond en er zich geen probleem stelt van non-refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de artikelen 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 18 (recht op asiel) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, alsook de schending van de artikelen 48/4 en 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht, betwist verzoekster het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er geen nieuw element voorhanden is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoekster werpt op dat zij met het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 22 maart 2016 (nr. 646/10, M.G. vs. Turkije) aantoont dat haar problemen, die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kwalificeert als privé-aangelegenheden, wel degelijk in aanmerking komen als pertinente asielmotieven wanneer zij samen worden genomen met de maatschappelijke en juridische context van haar land van herkomst, waar volgens Amnesty International familiegeweld om de meest diverse redenen inclusief financiële redenen, in het bijzonder jegens vrouwen als kwetsbare personen, een nationale dimensie heeft omdat de nationale overheden hiertegen geen afdoende bescherming verlenen. Het Commissariaat-generaal kan hierom redelijkerwijze niet stellen dat de door haar bijgebrachte documenten enkel een verwijzing naar algemene informatie inhouden, aldus verzoekster, die aanvoert dat de stukken letterlijk aantonen dat de door haar beschreven problemen ook gedocumenteerd worden als frequente gevallen waartegen geen bescherming bestaat en dat haar verhaal aldus aannemelijk is. Verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal met deze nieuwe elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg niet kan stellen dat zij met alle door haar afgelegde verklaringen en de door haar overgelegde stukken rekening heeft gehouden om te kunnen besluiten dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die leiden tot de schending van het non-refoulementbeginsel. Verzoekster voegt hier nog aan toe dat het argument dat Boko Haram niet in het Zuiden aanwezig is waardoor zij in Benin City zou kunnen blijven niets te maken heeft met de vaststelling dat er tegen het nationaal pandemisch familiaal geweld jegens vrouwen als kwetsbare persoon geen afdoende nationale bescherming is. Het conflict zorgt er alleen voor dat er nog minder aandacht aan wordt besteed. De bestreden beslissing gaat niet in op de meest belangrijke reden voor de indiening van de nieuwe asielaanvraag en schendt daarmee volgens verzoekster het zorgvuldigheidsbeginsel.

Voorts laakt verzoekster dat zij niet werd gehoord en zij meent dat het Commissariaat-generaal om deze reden tekortschiet in haar onderzoeksplicht. Verzoekster vreest daarom met reden dat het non-refoulementsbeginsel wordt geschonden door de bestreden beslissing. Zij verduidelijkt dat zij ontegensprekelijk aantoont dat zij bij terugkeer aan mishandeling bloot komt te staan die de hardheidsdrempel in de zin van de artikelen 3 EVRM en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie overstijgt en dat zij daartegen geen afdoende nationale bescherming kan inroepen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een begeleidend schrijven dd. 28 juni 2016 waarin verzoeksters raadsman de door haar bij haar tweede asielaanvraag

ingeroepen elementen verder verduidelijkt, een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 22 maart 2016 (646/10 M.G. vs. Turkije) en het rapport 'Nigeria, unheard voices violence against women in the family' van Amnesty International van 31 mei 2005.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 13 juli 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar tweede en huidige asielaanvraag opnieuw steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, met name een vrees vermoord te worden door haar oom omwille van de eigendommen van haar vader.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag op 25 mei 2016 reeds vast dat (i) de door haar aangehaalde problemen louter familiaal en gemeenrechtelijk van aard zijn en aldus geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, (ii) eveneens de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de feiten die zij aanhaalt zodat evenmin kan geconcludeerd worden dat er in haar hoofdte een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade in geval zij zou terugkeren naar Nigeria daar (1) zij allerminst duidelijk kan stellen wat de dreiging van haar oom bij een mogelijke terugkeer naar Nigeria precies inhoudt, niets erop wijst dat de feiten die zij aanhaalt die haar noopten haar land van herkomst te verlaten, indien hieraan enig geloof zou worden gehecht, nog actueel zijn, zij daarnaast op geen enkele manier aangeeft dat haar oom actief naar haar op zoek zou gaan en er zodoende geen reden is om te stellen dat zij zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen om zo aan een mogelijke vervolging vanwege haar oom te ontkomen en het feit dat haar oom haar nog steeds naar het leven zou staan louter en allen berust op veronderstellingen van harentwege, (2) zij er niet in slaagt aan te tonen dat zij enige problemen zou krijgen met haar oom indien zij afstand zou doen van de eigendommen waar zij recht op zou hebben en (3) zij niet met enige duidelijkheid kan aangeven hoe lang zij nog bij haar oom verbleef nadat zij te weten kwam wat hij haar ouders had aangedaan en (iii) zij wel bijzonder laat bij een asielaanvraag heeft ingediend, wat opnieuw ernstige vragen doet rijzen bij haar nood aan internationale bescherming. Verzoekster tekende geen beroep aan tegen voormelde beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een

beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

In zoverre verzoekster haar verweer aldus richt tegen de weigeringsmotieven in haar vorige asielaanvraag, kan deze argumentatie dan ook niet in aanmerking worden genomen.

2.4.2. Ter ondersteuning van onderhavige asielaanvraag legt verzoekster als nieuwe elementen volgende documenten voor: een begeleidend schrijven dd. 28 juni 2016 waarin verzoeksters raadsman de door haar bij haar tweede asielaanvraag ingeroepen elementen verder verduidelijkt, een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 22 maart 2016 (646/10 M.G. vs. Turkije) en het rapport 'Nigeria, unheard voices violence against women in the family' van Amnesty International van 31 mei 2005.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeksters verklaringen en de door haar in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid/ongegroundheid van de door haar uiteengezette asielmotieven.

2.4.3.1. In zoverre verzoekster zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die zij in haar eerste asielaanvraag heeft aangehaald, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige

asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *"In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. U slaagde er niet in enige vrees ten opzichte van uw land van herkomst aannemelijk te maken aangezien u geen duidelijkheid kon verschaffen over uw leefomstandigheden in Nigeria, u niet kon aantonen nog enige problemen te zullen kennen met uw oom bij een terugkeer naar Nigeria en omwille van uw uiterst laattijdige asielaanvraag. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Er mag derhalve van u worden verwacht dat u nieuwe elementen en/of feiten aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is, en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.*

In casu komt het Commissariaat-Generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. U brengt geen enkel element aan die een nieuw licht zou kunnen werpen op de door u aangehaalde motieven. In onderhavige asielaanvraag legt u geen bijkomende verklaringen af en brengt u evenmin enige nieuwe documenten of bewijsstukken aan die betrekking hebben op uw persoonlijke situatie. U beperkt zich louter tot een verwijzing naar de asielmotieven die u in het verleden reeds heeft uiteengezet."

2.4.3.2. Ook de door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van haar relaas kunnen herstellen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens beoordeling waar in de bestreden beslissing als volgt wordt overwogen: ***"De documenten neergelegd door uw advocaat houden enkel een verwijzing in naar algemene informatie.*** Dit is echter niet afdoende om de geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op uw persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. De aangevoerde vrees voor vervolging dient in concreto aangetoond te worden, hierbij blijft u echter in gebreke. Waar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat verregaande mishandeling wel degelijk valt onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken omwille van een dergelijke mishandeling uw land van herkomst te hebben verlaten. Een loutere verwijzing naar bovenstaand arrest volstaat dan ook allerminst om uw leefomstandigheden in Nigeria in een nieuw daglicht te stellen. Ook wat betreft het door u neergelegde rapport van Amnesty International dat handelt over de gevolgen van familiaal geweld kan er op gewezen worden dat uit uw verklaringen allerminst bleek dat u bij een terugkeer nog enige problemen zou kennen met uw oom. Zodoende zijn ook de elementen die in dit rapport worden aangehaald evenmin van u op toepassing."

Gelet op het voorgaande, kan verzoekster bezwaarlijk volhouden dat geen rekening werd gehouden met de door haar bijgebrachte nieuwe documenten. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt ontegensprekelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoekster worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar asielaanvraag en de door haar bijgebrachte documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Waar verzoekster opwerpt dat zij met het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 22 maart 2016 (nr. 646/10, M.G. vs. Turkije) aantoonde dat haar problemen, die het Commissariaat-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kwalificeert als privé-aangelegenheden, wel degelijk in aanmerking komen als pertinente asielmotieven wanneer zij samen worden genomen met de maatschappelijke en juridische context van haar land van herkomst, waar volgens Amnesty International familiegeweld om de meest diverse redenen inclusief financiële redenen, in het bijzonder jegens vrouwen als kwetsbare personen, een nationale dimensie heeft omdat de nationale overheden hiertegen geen afdoende bescherming verlenen, dat het Commissariaat-generaal derhalve niet redelijkerwijs kan stellen dat de door haar bijgebrachte documenten enkel een verwijzing naar algemene informatie inhouden daar de stukken letterlijk aantonen dat de door haar beschreven problemen ook gedocumenteerd worden als frequente gevallen waartegen geen bescherming bestaat en dat haar verhaal aldus aannemelijk is, benadrukt de Raad dat het louter neerleggen van een arrest van het EHRM om aan te tonen dat de problemen waarmee zij te kampen had wel degelijk kunnen beschouwd worden als motieven zoals voorzien in de Conventie van Genève en van een rapport van Amnesty International, waaruit zou moeten blijken dat verzoekster geen bescherming zou kunnen genieten van de nationale autoriteiten bij een terugkeer naar Nigeria, geen afbreuk doet aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal waar hij in de eerste weigeringsbeslissing reeds opmerkte dat (1) verzoekster allerm minst duidelijk kan stellen wat de dreiging van haar oom bij een mogelijke terugkeer naar Nigeria precies inhoudt, niets erop wijst dat de feiten die zij aanhaalt die haar noopten haar land van herkomst te verlaten, indien hieraan enig geloof zou worden gehecht, nog actueel zijn, zij daarnaast op geen enkele manier aangeeft dat haar oom actief naar haar op zoek zou gaan en er zodoende geen reden is om te stellen dat zij zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen om zo aan een mogelijke vervolging vanwege haar oom te ontkomen en het feit dat haar oom haar nog steeds naar het leven zou staan louter en allen berust op veronderstellingen van harentwege en (2) zij er niet in slaagt aan te tonen dat zij enige problemen zou krijgen met haar oom indien zij afstand zou doen van de eigendommen waar zij recht op zou hebben. Gelet op deze vaststellingen en overwegingen, kan de loutere verwijzing naar het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde arrest van het EHRM en rapport van Amnesty International niet volstaan om in hoofde van verzoekster te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt te dezen nog dat deze vrees voor vervolging en dit reëel risico steeds *in concreto* dienen te worden aangetoond, alwaar verzoekster in gebreke blijft, en dat een loutere verwijzing naar algemene mensenrechtenrapporten te dezen niet kan volstaan.

De Raad stelt vast dat verzoekster voor het overige niet de minste concrete poging onderneemt om hoger aangehaalde motieven te ontkrachten. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij blijft immers in wezen steken in het volharden in haar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster er dan ook niet in slaagt de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming te herstellen.

2.4.3.3. In zoverre verzoekster nog laakt dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat zij werd gehoord, dient het volgende te worden benadrukt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste

rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoeksters tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: "*In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.*" Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een zevende asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoekster brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele elementen bij die zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag.

2.4.3.4. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers afkomstig uit het zuiden van Nigeria actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet is.

Uit deze informatie blijkt dat de zones in Nigeria die werden getroffen door gewelddaden van Boko Haram hoofdzakelijk het noorden en het centrum van Nigeria betreffen. Hoewel Boko Haram het zuiden van het land blijft bedreigen, werd het zuiden van Nigeria, waar verzoekster, die beweert heel haar leven in Benin te hebben gewoond, van afkomstig is, tot nu toe niet getroffen door vergelijkbare terreurdaden als deze in het noorden en het centrum van het land. Verzoekster betwist deze beoordeling op generlei wijze, noch brengt zij elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt voormelde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.4.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.5. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient erop gewezen dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid/ongegrondheid van haar vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Op 12 juli 2016 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen schending van het artikel 3 EVRM werd aangetoond en er zich geen probleem stelt van non-refoulement.”

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd terecht geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS